

... denk ik opeens aan mijn moeder. Ik denk nooit aan mijn moeder, die al decennia dood is. Ik ben intussen ouder dan zij is geworden. Ik bedoel. Bedoel ik iets? Dat ik buiten, boven de tijd ben geraakt waarin ik en mijn moeder er allebei nog waren en ik haar gerust mag zijn vergeten. Ik ben haar niet vergeten, ik denk alleen nooit aan haar. Ze flitste door mijn hoofd en is meteen weer weggespoeld. Ik denk dat ik dat bedoel. Wel degelijk nog in staat iets te bedoelen. Was het wel mijn moeder, die zich als een bliksemvonk in mijn hersens vertoonde, en niet iemand anders, een andere vrouw? In een zomerjurkje op een strand in dampende zon en ik ben daar ook. Haar armen strak langs haar lichaam omlaag staat ze haar vingers te spannen. Alle kracht vanuit haar schouders en armen naar haar vingers die ze gespreid naar het zand gericht houdt, waar haar schaduw tot een bolletje rondom

haar voeten is ingekrompen, skeletterig mager in dat katoentje met verschoten gele en lichtgroene vierkantjes. Dat met die vingers doet ze als ze driftig is en voordat ze ze tot trillende vuisten in elkaar kramp. Wegwezen, in ieder geval zorgen voor afstand, want ze gaat meppen. Het zal dus mijn moeder wel zijn geweest, weggespoeld als een uitwerpsel, maar met het gezicht, het hoofd, de gestalte van een ander iemand, niet per se vrouwelijk. Kan u hier uw nicotinesprietten roken, roept zuster Morton. Kankerstokken zegt men hier niet. Nooit kanker zeggen. Ze kijkt naar boven, waar de lucht niet is te zien boven de bomen. De sparrentoppen bewegen alle kanten op in wind die er al dagen is, gisteren zo hard en met venijnige regen dat iedereen binnen moest blijven. Het blijft wel droog, meent ze. Er is zon voorspeld. Hier beneden waait het niet. Staat hij op de rem? Dat controleert ze. Ja, met die dragonderstem, u staat geblokkeerd. Hetgeen klopt. Geblokkeerd, ik. Geblokkeerder dan de wielen van de rolstoel, die ze ergens achter me, waar ik niet bij kan, heeft vergrendeld. Die wielen gaan gewoon weer draaien als ze niet meer zijn geblokkeerd, ikzelf ben niet als die wielen, want ik kan niets meer, wat wil je ook. Alleen nog zitten en liggen. En waarnemen. Denken. Piekeren. Malen. Bedoelen. Kleuren zien die er niet zijn, althans door anderen niet worden gezien. Ze heeft me met een riem om mijn middel

in de stoel gefixeerd, de metalen gesp op mijn navel is niet door mij te openen. Mijn woede daarover en mijn verzet worden met injecties en pillen platgekookt. Wat nog kan bewegen zijn mijn handen en onderarmen. Met mijn benen, mijn voeten, kon ik schoppen, tot die ook aan de stoel werden vastgeknoopt. Hebt u uw saffies? Aansteker? Fluitje zit hier in het linkerzakje van uw overhemd, meneer Busken. Als u voelt dat u moet, meteen blazen. Dat er weer geen ongelukjes gebeuren. Ik denk dat ze niet beseft dat ze schreeuwt. Haar fraaie verschijning is als die op dat schilderij, doch haar decibels verstoren mij. Ze kijkt naar me. Ja meneer Busken? U hoort me wel. Meneer Busken? Antwoord geven kan u ook best. Hier raakt ze mijn hoofd aan, bij mijn slaap, met haar gesloten slanke hand een duwtje bij mijn oor, niet hard, maar toch dat ik het voel, een lichtgevend stompje. Vandaar dat ik opeens aan mijn moeder denk. Ze marcheert terug naar het gebouw, het instituut, de inrichting, de gijzelaarsbewaarschool, Huize Madeleine voor ouden van daapsen die in hun luier pissen en de rest. Haar plastic kontje in de broek die zich er vacuüm omheen en tegenaan heeft gezogen. Op haar slofjes, waarmee men haar en dezulken nooit hoort aankomen. Geluidloos, onhoorbaar zijn ze er altijd plotseling als witte geesten, wat altijd even schrikken is. Rechttop, het bovenlichaam

zelfs ietwat achterover, loopt ze in het neutrupersoneelsuniform van het gesticht haar ivoorblote armen voor- en achteruit te zwaaien. Mij is het een troost van schoonheid haar te zien, naar haar te kunnen kijken, maar waar haalt ze die stem vandaan met de kracht en de klank van een ramsbazuin uit die zoete mond en die keel als van een zwaan. Wat zou ze zijn, eind twintig? Voorin, maar beslist niet ouder dan halverwege de dertig. Zou ze een vrijer hebben? In het korte halfblond van haar jongenscoupe plakt iets wat meebeweegt op haar kordate passen, een blaadje van een struik of boom of bloemetje, een snippertje, iets fladderends. Ze is hier pas enkele dagen. Hoelang ik hier zelf ben weet ik niet. Ik ben Moniek, baste ze toen ze zich voor het eerst, halfzeven 's ochtends, ze maakte me wakker, aan mijn bed vertoonde. En u bent? Woelend door met een knijper bijeengehouden papieren op een plankje in de boog van haar arm: Meneer Busken, ja? U bent meneer E. Busken? Eerst dacht ik dat zij een knappe jonge man was vanwege het stemgeluid en het haar, kort tegen haar schedel. Ook omdat het witte cipierspak geslachtsongduidelijk is: de man die niet Moniek heet, draagt hier hetzelfde als de vrouw die wel zo heet. Toen ik mijn ogen nog eens opende en haar echt zag, wendde ik ze meteen van haar weg naar het raam dat niet open kan, zo'n schok ging door me heen als soms bij het

ondergaan van Bach of andere kunst, zo weemakend verheven verstikkend mooi vond ik haar dat het me op de ogen sloeg en ik mezelf even voelde verdwijnen. Moniek dus. Personeel, thans aangeduid met verpleegkundige dan wel verzorgende, stelt zich voor en laat zich aanspreken bij de voornaam. Verpleegster of zuster zeggen is ouderwets. Ik heet Ellie, corrigeert voorheen zoiemand. Of noemt u mij maar Suzan hoor. Of Pienie. De mannelijke soort mag niet meer worden aangesproken met broeder, zoals in de Middeleeuwen, die nu immers voorbij zijn, maar gezellig met Wim, Karel, Antoon, Sjoerd, allen aangesteld als zorgdragendekundigetoezichthoudende. Genderneutraal eindigt van iedere functionerende in de zorgsector de aanduiding van beroep of functie op -ende. Het leidinggevende opperhoofd van deze vrijheidberovende firma, geneesheer-directeur staat op de deur van zijn kantoor, zegt u maar gerust Richard, uit te spreken als Risjaar, draagt niet zo'n geslachtsloos gestichtsuniform, maar gewonemensenkleren, evenals alle stafleden, aan hem is dus vanbuiten te zien dat hij masculien is. Van het gewone personeelsvolk valt soms alleen uit de voornaam af te leiden welk geslachtskenmerk in eenieders broek en elders aanwezig is. Neem de harpij van psychiatrie met haar soldatenkop, die heet Carola. Dat staat op

een naar de bezoeker toegekeerd plastic plankje op haar bureau met de lepton. Al moet volgens sommige godkundigen ook Jezus Christus, een der afsplitsingen Gods, onmannelijk onvrouwelijk worden aangeduid met het, het messiasseende, omtrent de geslachtsidentiteit van genoemde Carola kan geen twijfel rijzen, deze snaterende psychiaterende is voorzien van bolle, verschuivende borsten als kanonkogels voor het beleg van Den Briel. Moniek beschikt dan weer over nauw waarneembare, schuchtere, als nog niet opgebloesemde welvinkjes, die de zaak onzeker laten als ze niet Moniek zou heten. Moniek Morton, het staat te lezen op het naamplaatje aldaar op haar gewaad. U zegt niks alsof u niks gehoord hebt, meneer Busken? Meneer Busken? Nog niet helemaal wakker of bent u doofstom of zo? De bewoners van Huize Madeleine blijven formeel u en meneer of mevrouw. Dezen verblijven hier niet, zegt Richardrisjaar, als patiënten, maar zogenaamd als gasten, zoals in een hotel, of als logés, zoals bij vrienden, het woord patiënt wordt zorgvuldig vermeden. In het huidige jargon wordt deze aangeduid met cliënt, hij is een klant van de medische zorgverstrekkende instelling zoals hij klant is van een eetgelegenheid of supermarkt. Dat is dan zeventig euro per etmaal, meneer, bewassing niet inbegrepen. Mij vervult het allemaal met aan braakselopstuwing grenzende

weezin. Vluchten is onmogelijk. De morgen dat ik haar vanuit mijn bed niet durfde te aanschouwen: Plassen, doesen, tandenpoetsen, aankleden, kan u dat zelf, of moet ik helpen? Ik was te verlegen om me in mijn ruïneuze schamelte aan haar te vertonen. Met handgebaren beduidde ik haar dat ik me wel zou weten te redden, al dien ik inwendig vloekend te berusten in het tegendeel, maar ik houd me strak en zij was nog niet van de waarheid op de hoogte. Dan ga ik even naar hiernaast, kom ik u zo meteen halen. Hoe komt een nimf aan zo'n stem. Andere verzorgenden wrikken me zonder woord of vraag, want ik zeg toch niets terug, uit bed, ontdoen me van het doodshemd en zetten me naakt onder de douche, dat wil zeggen ik ben naakt, zij houden hun kleren aan. Onder de douche kan ik me aan grijpstangen staande houden of op de afgedekte toiletpot plaatsnemen. Me afdrogen doet het personeel terwijl ik me aan de wastafel vasthoud met mijn gezicht naar de spiegel waarin ik mezelf niet wil zien, na het douchen is de spiegel trouwens beslagen als ikzelf. Tandepoetsen, voor zover ik nog tanden heb, ik doe maar wat, door het gebeef van mijn poetshand schokt de tandenborstel ongericht door mijn mondholte, soms een neusgat in. De tandenborstel is oranje. Dagelijks ontstaat er gedoe met het tubedopje. Omdat er toch geen Moniek of iemand anders was die toezicht op me

hield, dit was drie dagen geleden, of twee, of gisteren, of hedenmorgen, ik kan de kleuren van de dagen niet meer onderscheiden, sloeg ik het douchen over, tandenpoetsen ook, wierp ik voor de schijn wat water over mijn haar en over de handdoek, die ik vervolgens voor mijn voeten liet vallen en uiteraard onder de wastafel liet liggen. Ik dacht eraan het dopje van de tube zoals iedere dag in de wastafel of daarbuiten achter te laten. Voor het oprapen van handdoeken en tandpastatubedopjes is personeel voorhanden. De vereiste ochtendplas lukte niet, er kwam niks. Het per elektrisch apparaat scheren der bovenlip en kaken van mannelijke logés geschiedt door een dienstdoende verzorgende, het zoemende, soms hinderlijk ratelende toestel wordt door de verzorgende meegebracht en na gebruik weer meegenomen. Er bevinden zich geen stopcontacten in de logeervertrekken. Maar de mooie Moniek, nog te kort in functie om van alle binnens en buitens in dit pensionaat op de hoogte te zijn, kwam me niet scheren, ze bleef lang weg. Aankleden. Ik had al sokken aan en was staande en me stuttend bij het kleerkastje met een ander kledingstuk in de weer toen ik omviel, sedert ik hier ben val ik steeds, vroeger nooit. Duizelig, hijgend, kwam ik gelukkig op het bed terecht, voeten nog op het balatum met de cirkeltjes die ik om elkaar heen zag cirkelen, sommige sneller dan

andere. Opeens was de zorgdragende verplegende onhoorbaar terug. Ik zal u toch maar even helpen, meneer Busken. Het plankje met de papieren had ze niet meer bij zich. Haar blik verplaatsend van mij, ze zag me niet, naar het bed, vervolgde ze met dat harde basgeluid, het drong in mijn stilte tot me door: Uw pamper losgepulkt. Hè meneer Busken nou toch. Het hele bed. Ze trekt het besmeurde onderlaken onder me vandaan en frommelt het op de matrasbeschermer van leverkleurig rubber. Met de pamper, verzadigd van mijn urine en gevuld met ander gevoeg, loopt ze, de buidel aan haar gestrekte arm ver van zich vandaan, naar de toiletruimte. Klap! Het deksel van de pedaalemmer die daar staat. U had moeten bellen toen u het voelde aankomen. Daar is dat knopje voor. Hè meneer Busken nou toch. U hebt u toch wel goed schoongemaakt onder de does daar van voren en achteren hoop ik. Ik kon niet slikken, zo bovenwerelds is haar schoonheid. Maar die stem. Pijn, met bonkende stoten door mijn rug, zo erg dat mijn adem stagneert. Ik vermoord haar. Met een mes. Puur uit aanbidding en liefde bekras ik met dat mes haar gezicht. Schone pamper in mijn onderbroek, het ding met klittenband ter plaatse gehouden. Kan u staan? Hou u maar vast aan mij. Daar schrok ik voor terug uit schroom. U was bezig uw broek achterstevoren aan te trekken. Niet zacht-, ook niet hardhandig

rangschikt ze kledinggoederen rond mijn lijf,
kordaat, doortastend, ik behandeld als een
bejaarde kleuter, kleertjes aan, schoentjes aan de
voetjes. Ik zal haar moeten doorsteken omdat ik
me schaam. Ze mag me in mijn diepten,
versukkeldheid, verwarrenis, al ben ik goed bij
mijn hoofd, niet waarnemen. Met mijn mes. Of ik
verander haar in een steen, of een boomstronk of
een stiltewater. Lopen gaat wel erg moeilijk,
meneer Busken. Kan u uw voeten niet gewóón
neerzetten. En u beeft zo aan alle kanten. En u
hijgt zo. Ik achter de rollator, de handremmen half
dichtgeknepen, want zo'n ding schuift sneller
vooruit dan ik het kan volgen. Ik heb daar al
brieven over geschreven. Zij, de godin zweeft naast
me mee, haar hand rond mijn elleboog, wat me
irriteert, ik behoef geen hulp of wat voor
ondersteuning dan ook, ik kan alles gerust alleen
af, anderzijds toch zacht vertedert, zelfs vleit, ze is
bezorgd omdat ze natuurlijk a prima vista als bij
bekkenslag verliefd op me is geworden. De
gemeenschapsruimte, de huiskamer genoemd,
binnengehompeld, waar altijd de televisie
aanstaat, het geluid op mompelsterkte, op het
scherm was iemand bezig groente te hakken, met
zo'n mes, hoorde ik haar kraaien: Uw
boterbammeltjes staan al voor u klaar. Geen benul
van wie ik eigenlijk ben en hoe ik me hier, ook
door haar, miskend gekleineerd beledigd weet.